

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201152
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Prof. JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:1018201152.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členiek senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu: (sťažovateľa) Podielnicke družstvo DUNAJ so sídlom Vývojová 852, Bratislava, IČO: 00 190 667, zastúpeného: Advokátska kancelária HORVÁTH, s. r. o. so sídlom Slnecná 592/2, Galanta, IČO: 30 958 300, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava so sídlom Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: Poľovnícka spoločnosť AMICUS, so sídlom Hálova 18, Bratislava, IČO: 37 929 577 o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného č. OU-BA-PLO-2014/63205-Har zo dňa 09.07.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/132/2018-276 zo dňa 20. septembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Žalovanému a ďalšiemu účastníkovi konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Oznámením č. OU-BA-PLO-2014/63205-Har zo dňa 09.07.2015 (ďalej len „napadnuté opatrenie“) žalovaný oznámil zaevidovanie Zmluvy o užívaní poľovného revíru č. 2014/1200/2683 zo dňa 18.07.2014 na užívanie poľovného revíru Rusovce-Čunovo, poľovná oblasť: S III Bratislava, Chovateľský celok: Podunajsko, číslo rozhodnutia o uznaní: LÚ- 432/1995-Fr zo dňa 06.09.1995 v spojení s Rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Bratislave č. 65/2005 zo dňa 31.01.2005, výmera poľovného revíru: 3.180,90 ha, uzatvorenú medzi vlastníkami poľovných pozemkov zastúpených zástupcami Vodohospodárska výstavba, š. p., a Slovenský vodohospodársky podnik, š. p na strane jednej a ďalším účastníkom konania na strane druhej.

II. Konanie pred správnym súdom

2. Žalobca podal voči napadnutému opatreniu správnu žalobu. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 5S/132/2018-276 zo dňa 20. septembra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu žalobcu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v účinnom znení (ďalej len „SSP“) zamietol.

3. Správny súd vymedzil, že zásadnou spornou otázkou medzi účastníkmi konania je to, či na evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru boli splnené podmienky ustanovené v zákone o poľovníctve. Nesplnenie týchto podmienok žalobca odvíjal od tvrdenia, že reálna výmera poľovných pozemkov v dotknutom poľovnom revíre je podľa neho vyššia ako je deklarované v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru, z ktorého žalovaný pri vydaní napadnutého opatrenia vychádzal. Žalobca v tejto súvislosti žiadal, aby správny súd ustálil, ktorá výmera poľovného revíru (reálna alebo deklarovaná v rozhodnutí o uznaní

poľovného revíru) je rozhodujúca. Žalobca v správnej žalobe argumentoval tým, že reálna výmera poľovných pozemkov dotknutého poľovného revíru je podstatne vyššia ako je v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru. Svoje tvrdenia opieral o dva znalecké posudky a o analýzu vlastníckych vzťahov.

4. Správny súd poukázal na to, že rozhodnutie o uznaní poľovného revíru, na ktoré sa vzťahuje napadnuté opatrenie, bolo vydané podľa zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve (ďalej len „zákon č. 23/1962 Zb.“), ktorý bol s účinnosťou od 01.09.2009 nahradený zákonom č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o poľovníctve“). Otázku, čo bolo v čase vzniku poľovného revíru jeho obsahom, preto treba riešiť podľa zákona č. 23/1962 Zb. Správny súd zdôraznil, že podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. mohol byť poľovný pozemok zahrnutý do poľovného revíru, len ak spĺňal aj kritérium súvislosti a kritérium minimálnej výmery. Teda nie každý pozemok, ktorý nebol nepoľovným pozemkom bol súčasne aj poľovným pozemkom patriacim do poľovného revíru. Správny súd výklad ustanovení zákona č. 23/1962 Zb. uzavrel tak, že je možné hovoriť o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia o uznaní poľovného revíru zo dňa 06.09.1995 vo vzťahu k výmere poľovných pozemkov iba v súvislosti s určením celkovej výmery poľovných pozemkov ako nesprávneho súčtu plôch poľovných pozemkov, ktoré sú v rozhodnutí špecifikované, nie však z dôvodu, že do poľovného revíru neboli zahrnuté poľovné pozemky, ktoré tam zahrnuté mali byť. Prípadné nezahrnutie poľovných pozemkov do poľovného revíru bolo možné vždy dosiahnuť iniciovaním konania o zmene poľovného revíru podľa § 17 zákona č. 23/1962 Zb. a následným rozhodnutím v tomto konaní.

5. Správny súd následne uviedol, že na rozdiel od zákona č. 23/1962 Zb., nový zákon o poľovníctve (zákon č. 274/2009 Z. z.) obsahuje v ustanovení § 2 písm. o) zákona aj pozitívnu definíciu poľovného pozemku. Podľa tohto zákonného ustanovenia je poľovným pozemkom každá plocha, ktorá nie je nepoľovnou plochou. Takéto vymedzenie poľovného pozemku však podľa správneho súdu nemožno chápať tak, že každá zmena nepoľovnej plochy na poľovnú plochu má automaticky za následok zmenu výmery poľovného revíru, v ktorom sa dotknutá plocha nachádza.

6. Správny súd zdôraznil, že aj podľa nového zákona o poľovníctve, konkrétne podľa § 2 písm. p), je poľovným revírom poľovný pozemok alebo súbor súvislých poľovných pozemkov jedného alebo viacerých vlastníkov vymedzených v rozhodnutí orgánu štátnej správy poľovníctva. Z uvedeného vyplýva, že samotná zmena charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný nemá žiadny právne relevantný vplyv na poľovný revír a výmeru poľovných pozemkov, ktoré sú do neho zaradené. Takémuto výkladu korešponduje aj ustanovenie § 2 písm. u), ktoré považuje za vlastníkov spoločného poľovného revíru iba tých majiteľov poľovných pozemkov, z ktorých je uznaný spoločný poľovný revír.

7. Správny súd argumentoval aj tým, že zmenu charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný vo vzťahu k poľovnému revíru a jeho výmere vymedzuje ustanovenie § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve, podľa ktorého v takomto prípade príslušný orgán verejnej správy vyhlási takýto pozemok za poľovný a súčasne z vlastného podnetu rozhodne o jeho pričlenení k uznanému poľovnému revíru. Preto ak by sa (faktickou) zmenou charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný zároveň tento pozemok stal aj poľovným pozemkom v poľovnom revíri, ustanovenie § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve by bolo nadbytočným. Ďalej poukázal na to, že zmenu výmery pozemkov v poľovnom revíri v dôsledku zmeny charakteru pozemku je možné dosiahnuť aj rozhodnutím podľa § 9 zákona o poľovníctve.

8. V nadväznosti na uvedené správny súd ustálil, že podstatnými pre posúdenie veci nie sú výlučne ustanovenia § 5 ods. 3, ods. 4 a § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve - ako to tvrdil žalobca, pretože obsah žalobcom označených zákonných ustanovení nemožno zistiť bez legálnych definícií - obsiahnutých v § 2 tohto zákona.

9. Správny súd nesúhlasil ani s názorom žalobcu, že zákonodarca ustanovenia § 5 ods. 3, ods. 4 nového zákona o poľovníctve neformuloval tak, že za smerodajnú treba považovať výmeru uvedenú v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru. Opak podľa správneho súdu vyplýva práve z legálnych definícií obsiahnutých v § 2 písm. p), písm. u) nového zákona o poľovníctve, keďže práve ustanovenie § 2 písm. u) vymedzuje, že vlastníkom spoločného poľovného revíru sú iba majitelia tých poľovných pozemkov, z ktorých bol uznaný poľovný revír.

10. Správny súd zdôraznil, že v prípade rozhodovania o užívaní poľovného revíru, ustanovenie § 11 ods. 1 nového zákona o poľovníctve vymedzuje, že na ňom rozhodujú vlastníci spoločného poľovného revíru postupom podľa § 5, pričom podľa § 2 písm. u) nového zákona o poľovníctve vlastními spoločného poľovného revíru sú iba majitelia tých poľovných pozemkov, z ktorých je uznaný spoločný poľovný revír. Vzhľadom na to dospel správny súd k záveru, že jedinou právne relevantnou výmerou poľovných pozemkov, z ktorej je možné posudzovať splnenie podmienok podľa § 5 ods. 3, ods. 4 a § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve, je výmera poľovných pozemkov uvedená v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru a/alebo v rozhodnutí, ktorým bolo toto rozhodnutie zmenené. Preto správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú argumentáciu žalobcu o tom, že splnenie podmienok podľa § 5 ods. 3, ods. 4 a § 16 ods. 1 o

poľovníctve sa malo posudzovať podľa skutočnej výmery poľovných pozemkov patriacich do dotknutého poľovného revíru.

11. K dokumentom, od ktorých žalobca odvíjal skutočnú výmeru poľovných pozemkov v poľovnom revíri Rusovce- Čunovo, správny súd uviedol, že všetky tieto dokumenty vyhodnotil za nepreskúmateľné, pretože z nich nie je zrejmé, z akého obsahu pojmov, vychádzajú. Jednotlivo sa vyjadril aj k jednotlivým znaleckým posudkom, ktoré sú vyhotovené k skutkovému stavu dňa 22.04.2015, resp. 20.12.2015, napriek tomu, že zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov sa konalo 03.06.2014. Z oboch znaleckých posudkov podľa správneho súdu tiež napr. vôbec nevyplýva, aká je celková plocha výmery poľovného revíru, aká je výmera pozemkov, ktoré sú podľa neho nepoľovnými pozemkami zo zákona a aká je výmera pozemkov, ktoré boli určené za nepoľovné rozhodnutím príslušného orgánu. Uvedené nedostatky znaleckých posudkov podľa správneho súdu úplne znemožňujú overiť správnosť záverov znalcov. Analýzu vlastníckych vzťahov nie je možné preskúmať pre absenciu parcelných čísiel ani z nej nevyplýva, zo stavu k akému dátumu vychádza. Správny súd navyše podotkol, že uvedené dôkazy, ktoré žalobca predložil, pre posudzovanú vec nemajú žiadnu právnu relevanciu, keďže výmeru poľovných pozemkov v poľovnom revíri tvorí iba výmera tých pozemkov, ktoré boli uvedené v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru.

12. Správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú i argumentáciu žalobcu o tom, že nie je možná korekcia rozhodnutia o uznaní poľovného revíru z dôvodu, že bolo vydané pred viac ako troma rokmi. Táto korekcia vo vzťahu k výmere poľovného revíru je možná, a to postupom podľa § 4 ods. 5 a tiež § 9 zákona o poľovníctve.

13. Čo sa týka Stanoviska Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v liste č. 31 245/2015 zo dňa 23.12.2015, na ktorý sa žalobca odvolával, správny súd uviedol, že právny názor tam vyslovený nie je pre správny súd záväzný. Zároveň citoval aj vybrané odseky odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave súdu vo veci č. k. 3Co/121/2016-359 zo dňa 28.06.2018.

14. Správny súd uzavrel že nemá žiadne pochybnosti, že zhromaždenie bolo uznášaniaschopné a žalobca ani nepredložil skutkové alebo právne tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé správnosť notárskej zápisnice akýmkoľvek spôsobom spochybníť. Skonštatoval, že zaevidovaná zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti. Čo sa týka preverenia výmer a vlastníckych vzťahov k poľovným pozemkom uznaných za poľovný revír, správny súd uviedol, že tieto vyplývajú z kópie katastrálnej mapy s vyznačením vlastníckych vzťahov a popisnej tabuľky v tomto dokumente obsiahnutej, ktorú vypracoval autorizovaný geodet. Podotkol, že vlastnícke pomery tam zachytené v tomto konaní spochybnené neboli.

III. Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

15. Žalobca (len „sťažovateľ“) podal voči napadnutému rozsudku kasačnú sťažnosť. V kasačnej sťažnosti navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté opatrenie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Dôvody na podanie kasačnej sťažnosti vymedzil podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP.

16. Sťažovateľ je toho názoru, že podstatnými ustanoveniami sú v danom prípade ustanovenia § 5 ods. 3 a ods. 4 zákona o poľovníctve pokiaľ ide o hmotnoprávne hľadisko a ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve, pokiaľ ide o procesnoprávne hľadisko. Odkaz správneho súdu, resp. žalovaného na ustanovenie § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve zakotvujúce základné obsahové náležitosti rozhodnutia o uznaní poľovného revíru a ustanovenie § 14 ods. 3 zákona o poľovníctve obsahujúce výpočet podstatných náležitostí zmluvy o užívaní poľovného revíru, nie je v danom prípade podľa právneho názoru žalobcu relevantný.

17. Tvrdil, že nakoľko v danom prípade nemá možnosť zmeny rozhodnutia o uznaní poľovného revíru, je podstatné vychádzať z reálnej výmery revíru (a nie z výmery uvedenej v rozhodnutí o jeho uznaní poľovného revíru). Argumentoval tým, že neexistuje zákonná úprava umožňujúca „korekciu“ viac ako 3 roky starého rozhodnutia o uznaní poľovného revíru. Preto je podľa názoru žalobcu nutné - rešpektujúc zásadu zákazu odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae) - pripustiť - v rámci skúmania splnenia podmienok na zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru - vykonanie dôkazu, ktorým sa zistí skutočná (reálna) výmera revíru. Zdôraznil, že žalovaného na nesúlad reálnej výmery poľovného písomne upozorňoval a zaslal žalovanému pred vydaním napadnutého opatrenia aj listiny preukazujúce nesúlad výmer. Preto je podľa neho zmluva o užívaní poľovného revíru absolútne neplatná. V tomto kontexte odkázal aj na stanovisko ministerstva, že konštitutívne účinky rozhodnutia o uznaní poľovného revíru sa viažu na hranice poľovného revíru, avšak údaj o celkovej výmere poľovného revíru možno

považovať za deklaratórny, pretože sa jedná o údaj, ktorý sa mení v závislosti od toho, ako jednotlivé pozemky menia svoj charakter.

18. Právny názor správneho súdu, že smerodajná je výmera uvedená v rozhodnutí o uznaní výmery, podľa sťažovateľa umožňuje vznik situácie, že na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov bude vychádzajúc z údajov o celkovej výmere poľovného revíru uvedenej v rozhodnutí o jeho uznaní prítomných podľa listiny prítomných viac ako 100% vlastníkov poľovných pozemkov, prípadne dôjde nezávisle od seba k zvolaniu dvoch rôznych zhromaždení vlastníkov, ktoré budú vykazovať znaky uznášaniaschopnosti. Rovnako tak môže nastať situácia, že menšina vlastníkov poľovných pozemkov (vychádzajúc z reálnej výmery poľovného revíru) sa poukazuje na údaj o celkovej výmere poľovného revíru uvedený v rozhodnutí o jeho uznaní bude stavať do pozície väčšiny a prijme relevantné rozhodnutia.

19. V súvislosti s odkazom súdu na § 14 ods. 3 zákona o poľovníctve sťažovateľ dodal, že toto žiadnym spôsobom neustanovuje, z akej výmery je nutné pri výpočte hlasovacích práv na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov vychádzať, ale zakotvuje výlučne esenciálne obsahové náležitosti zmluvy o užívaní poľovného revíru. Predmetné ustanovenie navyše ani explicitne neukladá povinnosť uviesť do zmluvy o užívaní poľovného revíru jeho výmeru. Z hľadiska aplikačnej praxe sťažovateľ poukázal na prípad, kedy v analogicky totožnom prípade (Poľovný revír Teplá Voda, okres Levice - reálna výmera poľovného revíru bola výrazne vyššia ako výmera uvedená v rozhodnutí o jeho uznaní) vychádzali účastníci zhromaždenia poľovných pozemkov pri výpočte hlasovacích práv z reálnej výmery poľovného revíru.

20. Sťažovateľ je toho názoru, že analýzou vlastníckych vzťahov a dvoma znaleckými posudkami preukázal, že reálna výmera revíru je v takom rozsahu, že uznesenia prijaté na zhromaždení vlastníkov nie je možné považovať za rozhodnutia prijaté nadpolovičnou väčšinou vlastníkov poľovných pozemkov (vyplýva to podľa neho zo všetkých troch dokumentov).

21. Tiež poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/121/2015 zo dňa 17. februára 2016 potvrdený Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžr/73/2016 zo dňa 6. júna 2017, kde sa posudzovala skutkovo obdobná právna vec a v rámci ktorej krajský súd uložil žalovanému povinnosť odstrániť „nezrovnalosti týkajúce sa výmery poľovného revíru“.

22. Z pohľadu sťažovateľa je absolútne nepochopiteľná špecifikácia relevantnej právnej úpravy uvedená na str. 15 až 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože správny súd uviedol ustanovenia zákona č. 23/1962 Zb., pričom zákon o poľovníctve dáva jasnú odpoveď na otázku, čo je poľovným a čo nepoľovným pozemkom. Za rovnako nepochopiteľný považuje žalobca odkaz správneho súdu na § 1 písm. b), § 3 ods. 3 § 4 ods. 5, § 4 ods. 8, § 9 a § 10 ods. 5 zákona o poľovníctve. V danom prípade sa totiž nejedná o uznávanie, ani zmenu hranice existujúceho poľovného revíru.

23. Sťažovateľ tiež namietal, že správny súd nereagoval na jeho námietku uvedenú na str. 15 a 16 žaloby, kde žalovanému vytýka, že sa nezaoberal s argumentáciou obsiahnutou v liste zo dňa 01.07.2015. Poukázal na to, že rozhodnutie o užívaní poľovného revíru musí byť riadne odôvodnené (pričom odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžk/1/2018). Tvrdil, že žalovaný nevysvetlil, ako sa vysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa relevantnej výmery poľovného revíru.

24. Napokon namietal, že správny súd v rámci bodov 92 - 97 odôvodnenia poukazuje aj na ustanovenia zákona č. 23/1962 Zb., ale uvedená právna argumentácia je z jeho pohľadu nepochopiteľná a neprijateľná.

25. Tvrdenie správneho súdu, že nie každá zmena charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný má za následok zmenu aktuálnej výmery poľovného revíru, nemá podľa sťažovateľa logické vysvetlenie. Argumentoval tým, že zákon o poľovníctve jasne hovorí, čo je poľovným pozemkom a čo naopak nepoľovným pozemkom (ust. § 2 písm. f) a písm. o) zákona o poľovníctve) a zároveň v ust. § 2 písm. p) hovorí, čo tvorí poľovný revír, pričom zmena charakteru pozemku začleneného do poľovného revíru (z nepoľovného na poľovný, resp. naopak) nenastáva len na základe rozhodnutia príslušného okresného úradu, ale aj na základe samotnej zmeny faktického stavu (napr. dovtedy poľovný pozemok sa zastavia alebo oplotí, resp. z doteraz oploteného nepoľovného pozemku sa odstráni oplotenie).

26. Tvrdenie správneho súdu o tom, že „Zmenu výmery pozemkov v PR v dôsledku zmeny charakteru pozemku je možné dosiahnuť aj rozhodnutím podľa § 9“ zákona o poľovníctve, resp. postupom podľa ust. § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve, je podľa sťažovateľa nesprávne. V danom prípade totiž nejde o uznávanie, resp. zmenu hranice poľovného revíru.

27. Označenie znaleckých posudkov a analýzy vlastníckych vzťahov správnym súdom za nepreskúmateľné, je podľa názoru sťažovateľa, neprijateľné. Uviedol, že ak mal správny súd potrebu doplniť dokazovanie, nič mu nebránilo vo vykonaní dokazovania výsluchom znalcov. Namietal, že úlohou znalca nie je uvádzať do znaleckého posudku legálne definície pojmov obsiahnutých v rámci všeobecne

záväzných právnych predpisov. Úlohou znalcov bolo určiť, aká bola reálna výmera poľovných pozemkov začlenených do revíru k rozhodnému času a táto otázka bola nimi aj zodpovedaná. Výpočet bol pritom opretý o analýzu poľovných pozemkov v rámci poľovného revíru s ich špecifikáciou konkrétnym číslom parcely, katastrálnym územím, druhom pozemku.

28. K tvrdeniu správneho súdu, že sťažovateľ nespochybnil vlastnícke pomery uvedené v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru, sťažovateľ odkázal na znalecké posudky a analýzu vlastníckych vzťahov, pričom prvý znalecký posudok a analýza vlastníckych vzťahov je aj súčasťou administratívneho spisu žalovaného, ktorý ju mal k dispozícii už v čase pred vydaním napadnutého opatrenia.

29. Napokon sťažovateľ namietal, že správny súd sa vysporiadal právnym názorom ministerstva o hybridnej forme rozhodnutia o uznaní len jedinou vetou.

30. Celkovo sťažovateľ považoval napadnutý rozsudok za absolútne nepresvedčivý a nedostatočne odôvodnený.

31. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že podmienky zaevidovania zmluvy o užívaní poľovného revíru upravuje ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve v nadväznosti na ustanovenie § 14 ods. 2 a 3 zákona o poľovníctve, kde zákon jasne stanovuje podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bol príslušný správny orgán oprávnený zmluvu zaevidovať. Poukázal na to, že vo veci zaevidovania zmluvy je príslušný okresný úrad len „evidenčným orgánom“ - nevedie v predmetnej veci konanie a z toho dôvodu nemá prečo vykonávať napr. dokazovanie. Nakoľko v období od vyznačenia právoplatnosti rozhodnutia o uznaní poľovného revíru, po dobu zaevidovania zmluvy nedošlo ku zmene hraníc uznaného poľovného revíru, žalovaný pri posudzovaní vychádzal z výmery, ktorá bola uvedená v predmetnom rozhodnutí. Vzhľadom na to že usúdil, že neexistuje zákonná alebo iná prekážka na zaevidovanie zmluvy a súčasne zmluva obsahovala náležitosti vrátane príloh v súlade so zákonom o poľovníctve, žalovaný zmluvu zaevidoval.

IV. Konanie pred kasačným súdom

32. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení a § 11 písm. h) SSP.

33. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

34. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas. Súdny poplatok za podanú kasačnú sťažnosť bol uhradený.

35. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybrané zákonné ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

Podľa § 2 písm. f/, o/, p/ a u/ zákona o poľovníctve,

f) nepoľovnou plochou zastavané územie obce, zastavaný pozemok, cintorín, nádvorie a dvor, ihrisko, ohradená záhrada, ovocinárska a lesná škôlka, vinica, sad, park, pozemok slúžiaci na farmový chov zveri, dráha, 3) diaľnica, cesta I., II. a III. triedy, letisko 4) a prístav, ostatný oplotený pozemok, ak nie je zvernicou, iný pozemok podľa rozhodnutia okresného úradu [§ 74 ods. 1 písm. b)],

o) poľovným pozemkom každá plocha, ktorá nie je uvedená v písmene f),

p) poľovným revírom poľovný pozemok alebo súbor súvislých poľovných pozemkov jedného alebo viacerých vlastníkov vymedzených v rozhodnutí orgánu štátnej správy poľovníctva, v ktorom možno vykonávať právo poľovníctva; za poľovný revír sa považuje aj samostatná zvernica a samostatná bažantnica,

u) vlastníkmi spoločného poľovného revíru všetci majitelia poľovných pozemkov, z ktorých je uznaný spoločný poľovný revír,

Podľa § 5 ods. 3 a 4 zákona o poľovníctve, zhromaždenie zvoláva zástupca najmenej jednej tretiny vlastníkov poľovných pozemkov (ďalej len „zvolávateľ“) počítanej z výmery pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru písomnou pozvánkou alebo verejnou vyhláškou, ktorá musí byť zverejnená vo všetkých dotknutých obciach obvyklým spôsobom najmenej 5 pracovných dní pred konaním zhromaždenia.

(4) Zhromaždenie je uznášaniaschopné, ak je prítomná najmenej nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov počítaná z výmery pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru. Zhromaždenie rozhoduje nadpolovičnou väčšinou počítanou z výmery všetkých poľovných pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o poľovníctve, o využití práva poľovníctva v poľovnom revíri (ďalej len „užívanie poľovného revíru“) rozhoduje vlastník samostatného poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru postupom podľa § 5.

Podľa § 14 ods. 3 písm. b/ zákona o poľovníctve, zmluva musí obsahovať najmä údaje o poľovnom revíri podľa rozhodnutia o uznaní.

Podľa § 16 ods. 1 a 2 zákona o poľovníctve, evidenciu zmluvy vykoná príslušný okresný úrad. Zmluvu zaeviduje, ak ju uzatvorila fyzická osoba alebo právnická osoba podľa § 13 ods. 1 a ak ju podpísali vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru. Súčasťou žiadosti o evidenciu zmluvy je notárska zápisnica osvedčujúca priebeh zhromaždenia. 7)

(2) Okresný úrad nezaeviduje zmluvu, ak na užívanie poľovného revíru je už zaevidovaná iná zmluva, ak zmluva nespĺňa náležitosti podľa § 14 ods. 3 alebo ak zmluva nie je uzatvorená so subjektom podľa § 13 ods. 1.

VI. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

36. Vychádzajúc z koncepcie kasačnej sťažnosti, kľúčové námietky, ktoré sťažovateľ vzniesol v kasačnej sťažnosti je možné ustáliť nasledovne: (i) správny súd nemal vychádzať z údajov o celkovej výmere poľovného revíru uvedeného v rozhodnutí o jeho uznaní, ale mal vychádzať z reálnej (faktickej) výmery poľovného revíru (ii) namietané pochybenia správneho súdu - nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku a nevykonanie dokazovania, (iii) námietka aplikácie nerelevantných právnych noriem na vec, (iv) údajná nesprávnosť argumentu správneho súdu, že je možné (formálnoprávne) meniť výmeru poľovného revíru.

37. Kľúčovú otázku pre predmetnú vec správny súd aj sťažovateľ vymedzili obdobne, a síce z ktorého údajov o celkovej výmere poľovného revíru je nutné vychádzať pri zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru. Kým správny súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že rozhodujúci je pre vec údaj o výmere poľovného revíru uvedený v rozhodnutí o jeho uznaní, sťažovateľ je toho názoru, že žalovaný mal skúmať reálny - faktický údaj, ktorý sa snažil osvedčiť ním predloženými dokumentmi.

38. Správny súd postupoval systematickým výkladom jednotlivých ustanovení zákona o poľovníctve a podľa kasačného súdu dospel k logickému záveru. Vychádzal pritom z legálnych definícií pojmov v zákone o poľovníctve, ktoré ustanovenia § 2 písm. p) a u) zákona o poľovníctve vymedzujú, poľovný revír a vlastníkov spoločného poľovného prostredníctvom kritéria vymedzenia, resp. uznania („poľovný pozemok alebo súbor súvislých poľovných pozemkov ... vymedzených v rozhodnutí orgánu štátnej správy poľovníctva...“ resp. „...z ktorých je uznaný spoločný poľovný revír“). Rovnako sa možno stotožniť s argumentáciou správneho súdu, že zmenu charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný vo vzťahu k poľovnému revíru a jeho výmere je možné formálne dosiahnuť rozhodnutím o pričlenení k uznanému poľovnému revíru. Preto sa nemožno stotožniť s názorom, že by sa (faktickou) zmenou charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný zároveň tento pozemok stal aj poľovným pozemkom v poľovnom revíri bez toho, aby tento pozemok bol administratívne uznaný, resp. pričlenený k poľovnému revíru. Správny súd tieto zákonné definície vhodne a logicky prepojil s jedným z kľúčových ustanovení pre danú vec - § 11 ods. 1 zákona o poľovníctve. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o poľovníctve vymedzuje, že na ňom rozhodujú vlastníci spoločného poľovného revíru postupom podľa § 5, pričom vlastníkov spoločného poľovného revíru § 2 písm. u) zákona o poľovníctve definuje ako majiteľov tých poľovných pozemkov, z ktorých je uznaný spoločný poľovný revír.

39. Záver správneho súdu, že pre danú vec je relevantná výmera poľovných pozemkov uvedená v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru a/alebo v rozhodnutí, ktorým bolo toto rozhodnutie zmenené, je teda logický, zrozumiteľný a opiera sa o systematický výklad zákona o poľovníctve.

40. Sťažovateľ - naopak - svoj právny názor opiera o izolovaný výklad jednotlivých ustanovení, hlavne § 5 ods. 3 a 4 zákona o poľovníctve a § 2 písm. o/ zákona o poľovníctve. Kasačný súd sa s takýmto postojom nemohol stotožniť. Ustanovenia § 5 ods. 3 a 4 zákona o poľovníctve sa primárne vzťahujú na proces podania žiadosti o uznanie poľovného revíru, preto je logické, že v nich zákonodarca počíta väčšinu, resp. tretinu vlastníkov z výmery pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru. Pokiaľ však ide o užívanie už uznaného revíru podľa § 11 ods. 1 zákona o poľovníctve, ktorý na postup

podľa § 5 zákona o poľovníctve odkazuje, je zjavné, že v tejto fáze (po uznaní poľovného revíru) nie je možné počítať väčšinu, resp. tretinu vlastníkov z výmery navrhovaných pozemkov.

41. Ustanovenie § 14 ods. 3 písm. b/ zákona o poľovníctve síce explicitne neustanovuje, z akej výmery je nutné pri výpočte hlasovacích práv na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov vychádzať, ale jasne uvádza, že zmluva musí obsahovať údaje o poľovnom revíri podľa rozhodnutia o uznaní. Esenciálne údaje o poľovnom revíri podľa rozhodnutia o uznaní sú pritom vymenované v § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve, pričom jedným z nich je aj celková výmera poľovného revíru. Preto logickým a systematickým výkladom tohto ustanovenia možno dospieť k rovnakému záveru, k akému v predmetnej veci dospel správny súd.

42. Sťažovateľ svoj právny názor odôvodňoval aj viacerými podpornými argumentmi. So sťažovateľom namietanou nemožnosťou zmeny rozhodnutia o uznaní poľovného revíru sa správny súd dostatočne vysporiadal, keď poukázal na rozhodnutie o pričlenení k uznanému poľovnému revíru [podľa § 4 ods. 8 zákona o poľovníctve (resp. § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve-k tomu pozri ods. 47 tohto rozsudku)] ako procesného postupu pre prípad, ak jednotlivé pozemky (fakticky) menia svoj charakter. Zákonodarca teda ustálil postup, ako sa pri faktickej zmene pozemku z nepoľovného na poľovný môže zmeniť uznaná výmera poľovného revíru. Zároveň, že ďalšou možnosťou na úpravu zmeny výmery (v prípade zmeny hraníc poľovného revíru) je možné dosiahnuť rozhodnutím podľa § 9 a 10 zákona o poľovníctve.

43. Stanovisko ministerstva sa javí ako nedostatočne odôvodnené, pretože toto sa neopiera primárne o právnu úpravu a uplatňuje (bez akéhokoľvek hlbšieho odôvodnenia) extenzívny, resp. nesprávny výklad zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu. Navyše právny názor vyjadrený v uvedenom stanovisku nedáva odpoveď na to, ako sa má reálna výmera poľovného revíru zisťovať.

44. Čo sa týka namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy, tu je treba rozlíšiť súkromnoprávny a verejnoprávny prvok v tzv. poľovníckych veciach pri zmluvách o užívaní poľovného revíru a ich následnej evidencii okresným úradom, preto v správnom súdnictve nie je možné túto otázku riešiť a na tieto argumenty prihliadať.

45. Vzhľadom na existenciu viacerých právnych nástrojov a postupov v civilnej aj správnej rovine sa kasačný súd nestotožnil ani s tým, že by v predmetnej veci mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti.

46. Problémy pri počítaní výmery, na ktoré poukázal sťažovateľ, sa neodstránia relativizáciou údajov o výmere poľovného revíru podľa rozhodnutia o uznaní, práve naopak - otvárajú ďalšiu množinu aplikačných problémov, kedy by každý vlastník poľovného revíru mohol namietat inú výmeru poľovného revíru. Ani poukaz na to, že v inom revíri (Teplá Voda) vlastníci pri hlasovaní nepostupovali podľa výmery v rozhodnutí o uznaní - nie je spôsobilý zvrátiť logický a odôvodnený záver správneho súdu v predmetnej veci. Pokiaľ sťažovateľ argumentoval rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/121/2015 zo dňa 17. februára 2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžr/73/2016 zo dňa 6. júna 2017 a tieto vykladal vo svoj prospech, takýto právny názor podľa kasačného súdu z uvedených rozhodnutí nevyplýva, skôr naopak. Dôvodom na zrušenie tam preskúmaného opatrenia totiž bola neúplnosť administratívneho spisu a nezrovnalosť vo výmere poľovného revíru spočívala práve v tom, že táto sa líšila od výmery uvedenej v rozhodnutí o uznaní (ako to vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžr/73/2016 zo dňa 6. júna 2017: „1.5...v poľovnom revíri Pravica, ktorý bol uznaný rozhodnutím Lesného úradu vo Veľkom Krtíši č. POĽOV.104/35/1994 zo dňa 10.10.1994 o výmere 1094,80 ha, teraz údajne s výmerou 1113/01 ha, a to ako vyplýva z č. I.2. predmetnej zmluvy. Predmetom prenájmu je teda väčšia výmera poľovného revíru než bol poľovný revír uznaný rozhodnutím Lesného úradu vo Veľkom Krtíši č. POĽOV.104/35/1994 zo dňa 10.10.1994. 1.6 Krajský súd poukázal, že z ustanovení zákona o poľovníctve vyplýva, že zmluvu uzatvára budúci užívateľ poľovného revíru s vlastníkom poľovného revíru alebo vlastními spoločného poľovného revíru. Pokiaľ túto základnú náležitosť zmluvy žalovaný správny orgán neskúmal, nepochybne postupoval v rozpore so zákonom. Je potrebné vychádzať z toho, že od roku 1994, keď bol uznaný poľovný revír Pravica, uplynutím času došlo nepochybne k zmenám vo vlastníckych vzťahoch k pozemkom, ktoré tvoria tento poľovný revír. Žalovaný sa mal touto otázkou zaoberať a trvať na aktualizácii vlastníckych vzťahov k poľovným pozemkom, to hlavne z dôvodu, že dochádzalo k prenájomu poľovného revíru s väčšou výmerou ako bol poľovný revír pôvodne uznaný rozhodnutím Lesného úradu vo Veľkom Krtíši č. POĽOV.104/35/1994 zo dňa 10.10.1994.“).

47. Neušlo pozornosti kasačného súdu (hoci to sťažovateľ namietal toto ustanovenie, ale v inom kontexte - sťažovateľ nenamietal nesprávnosť tejto citácie, ale uviedol, že tvrdenie správneho súdu o tom, že zmenu výmery pozemkov poľovného revíru v dôsledku zmeny charakteru pozemku je možné dosiahnuť aj rozhodnutím § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve je nesprávne), že krajský súd v bode 69 napadnutého urobil chybu v označení odseku, keď uviedol, že sa jedná o § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve, avšak jednalo sa o § 4 ods. 8 zákona o poľovníctve. Táto formálna chyba sa následne „premietala“

do ďalších častí odôvodnenia právneho posúdenia, keď krajský súd trikrát poukázal na § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve, pričom však z kontextu jednotlivých argumentov vyplýva, že vo svojej podstate vychádzal zrejme z ustanovenia § 4 ods. 8 zákona o poľovníctve. Toto kasačný súd vyhodnotil tak, že trikrát opakovaný poukaz na § 4 ods. 5 (keď správne malo byť ods. 8) zákona o poľovníctve síce nepochybne neprispieva k väčšej presvedčivosti napadnutého rozsudku, ale vzhľadom na to, že toto ustanovenie krajský súd použil na vyriešenie kľúčovej námietky - z ktorej výmery sa počíta väčšina vlastníkov pri zmluve o výkone poľovníckeho práva - len podporne, kasačný súd dospel k záveru, že táto citácia nespôsobila nesprávne právne posúdenie alebo nepreskúmateľnosť celého napadnutého rozsudku. Kasačný súd ustálil, že sa jednalo o chybu v písaní, resp. o zrejmu nesprávnosť, ktorá nemala podstatný vplyv na zákonnosť napadnutého rozsudku, teda takú chybu, ktorá by sa prípadne dala opraviť opravným uznesením. Za daných okolností by sa jednalo o prílišný formalizmus, ak by kasačný súd zrušil a vrátil vec krajskému súdu iba z dôvodu, aby opravil rozsudok tak, že opraví mylne uvedené číslo odseku právnej normy v právnom posúdení, ak je z napadnutého rozsudku zrejmé, že napriek nesprávne označeniu odseku, krajský súd aplikoval na vec aktuálnu a relevantnú právnu úpravu, ktorú aj odcitoval v bode 69 napadnutého rozsudku. Navyše obe ustanovenia, § 4 ods. 5 a § 4 ods. 8 zákona o poľovníctve spolu obsahovo súvisia, keď obe sa týkajú uznávania poľovného revíru, hoci sa v kontexte argumentácie správneho súdu javí pri zmene výmery adresnejší odkaz na § 4 ods. 8 zákona o poľovníctve. V tejto súvislosti poukazuje najvyšší správny súd napr. na rozsudok kasačného súdu vo veci sp. zn. 8Sžfk/101/2020 zo dňa 27.09.2023, v ktorom sa uvádza, že „nesprávna citácia právneho predpisu, resp. normatívnej právnej vety je dôvodom na zrušenie rozsudku správneho súdu len vtedy, ak (i) je jednou z okolností zakladajúcich celkovú nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku správneho súdu v miere zasahujúcej do práva účastníka konania na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP) alebo v situácii, (ii) ak z celého odôvodnenia a výroku rozsudku správneho súdu je zrejmé, že správny súd nepochybil len pri citácií právnych predpisov, ale vec aj rozhodol podľa právnej normy (na vec aplikoval), ktorá sa na prípad nevzťahovala (napr. z dôvodu neúčinnosti)“. Ako to vyplýva z tohto bodu odôvodnenia, v súdnej veci k vade predmetnej intenzity nedošlo, keďže krajský súd pri meritórnom hodnotení podstatných právnych otázok vychádzal zo správneho znenia právnej úpravy, len v dôsledku chyby túto správnu právnu úpravu nesprávne označil. Pre úplnosť však kasačný súd dopĺňa, že predmetnú vadu sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ani nenamietal.

48. Sťažovateľ sa však ohradil voči parciálnemu záveru, ktorý krajský súd urobil v reakcii na jeho argument, že neexistuje právna možnosť na upravenie zmeny výmery poľovného revíru, ak sa v rámci uznaných a nezmenených hraníc fakticky zmení niektorý z pozemkov z nepoľovného nepoľovný (napríklad sa zruší oplotenie). Pokiaľ teda sťažovateľ uviedol, že tvrdenie správneho súdu o tom, že zmenu výmery pozemkov poľovného revíru v dôsledku zmeny charakteru pozemku je možné dosiahnuť aj rozhodnutím § 4 ods. 5 zákona o poľovníctve je nesprávne, tak kasačný súd konštatuje, že správne malo ísť o rozhodnutie o pričlenení k uznanému poľovnému revíru podľa § 4 ods. 8 zákona o poľovníctve. Zároveň sa stotožňuje s konštatovaním správneho súdu, že ďalšou možnosťou na úpravu zmeny výmery (v prípade zmeny hraníc poľovného revíru) je možné dosiahnuť rozhodnutím podľa § 9 a 10 zákona o poľovníctve.

49. Kasačný súd sa ďalej zameril na argumenty sťažovateľa smerujúce proti postupu správneho súdu a odôvodneniu napadnutého rozsudku (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP).

50. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že správny súd konštatoval nepreskúmateľnosť znaleckých posudkov a analýzy vlastníckych vzťahov bez toho, aby vykonal dokazovanie k doplneniu predložených znaleckých posudkov, je potrebné poukázať na to, že správny súd v bode 114 napadnutého rozsudku uviedol jasný záver, že tieto dôkazy by aj tak nezvrátili to, že zo zákona o poľovníctve vyplýva, že relevantná je pre vec výmera uvedená v rozhodnutí o uznaní. Správny súd sa zároveň neobmedzil len na označenie znaleckých posudkov a analýzy vlastníckych vzťahov za nepreskúmateľné, ale v bodoch 111-113 podrobne uviedol, prečo z predložených dokumentov nebolo možné vychádzať, keď údaje v nich neboli úplné a tiež keď nevychádzali zo stavu ku dňu 03.06.2014, kedy sa konalo zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov. Tieto závery správneho súdu sú jasne a podrobne odôvodnené a za toho stavu ani kasačný súd neidentifikoval potrebu na dopĺňanie dôkazov, resp. potrebu výsluchov znalcov v rámci konania pred krajským súdom.

51. Námietka sťažovateľa, že sa správny súd vysporiadal s právnym názorom ministerstva o hybridnej forme rozhodnutia o uznaní len jedinou vetou, nezodpovedá zneniu bodu 117 napadnutého rozsudku, kde sa správny súd z hľadiska obsahu stotožnil s názorom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/121/2016-359 zo dňa 28.06.2018, ktorý aj v tomto rozsudku odcitoval. Uvedený právny názor dostatočne podrobne reflektuje na právny názor ministerstva.

52. Sťažovateľ tiež namietal, že sa správny súd nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou na str. 15 a 16 žaloby, pričom má za to, že napadnuté opatrenie žalovaného je z týchto dôvodov nedostatočne odôvodnené. V bode 10 napadnutého rozsudku obsah tejto žalobnej námietky krajský súd zhrnul nasledovne: „Žalobca poukázal aj na to, že na nesúlad vo výmerách pozemkov PR opakovane upozorňoval žalovaného, naposledy listom zo dňa 1.7.2015“. Kasačný súd preveril obsah predmetnej žalobnej námietky a konštatuje, že táto je v žalobe označená ako „nezákonnosť opatrenia“ a jej obsahom je citácia z predmetného listu, kde sťažovateľ poukazoval na nesúlad výmery a namietal aplikáciu a výklad vybraných ustanovení zákona o poľovníctve (§ 4 ods. 5, § 16 ods. 1, § 79) a konštatácia, že sťažovateľ žalovaného na svoj názor ohľadom výmery upozorňoval. Z nadpisu ani formulácie predmetnej námietky podľa kasačného súdu nevyplýva, že by sťažovateľ napádal (primárne, resp. explicitne) nedostatočné odôvodnenie napadnutého opatrenia, pričom z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že z hľadiska právneho posúdenia sa správny súd (aj keď nie vo vzťahu k tomu konkrétnemu listu, ale vo vzťahu k zákonnosti napadnutého opatrenia) venoval námietkam, ktoré sú obsiahnuté aj v citácii predmetného listu. V zmysle ustálenej judikatúry, správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania alebo odpovedať na každú jeho námietku či argument, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Nad rámec toho kasačný súd podotýka, že pokiaľ sťažovateľ v kasačnej sťažnosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžk/1/2018, tento vychádzal z iného skutkového stavu. Zároveň z príloh správnej žaloby je zrejmé, že žalovaný na argumentáciu sťažovateľa ohľadom znaleckého posudku v rámci postupu pred vydaním napadnutého opatrenia reagoval, keď mu zaslal list zo dňa 22.06.2015, kde okrem iného poukázal na to, že pri evidencii zmluvy vychádza z rozhodnutia o uznaní poľovného revíru.

53. Sťažovateľ ďalej namietal, že v bodoch 91-97 napadnutého rozsudku správny súd aplikoval na vec predchádzajúcu právnu úpravu. Tento postoj správny súd odôvodnil nasledovne: „Rozhodnutie o uznaní PR, na ktorý sa vzťahuje napadnuté opatrenie, bolo vydané podľa zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve, ktorý bol s účinnosťou od 01.09.2009 nahradený zákonom č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve. Otázku, čo bolo v čase vzniku PR jeho obsahom preto treba riešiť podľa zákona č. 23/1962 Zb.“ Správny súd - po tom čo v uvedených bodoch uviedol komparatívny a historický výklad (reagujúc tým aj na nosné námietky sťažovateľa - nesúlad reálnej a uznanej výmery poľovného revíru a nemožnosť zohľadnenia zmeny charakteru pozemku z nepoľovného na poľovný vo vzťahu k výmere poľovnému revíru), následne v bode 98 toto prepojil s aktuálnou právnou úpravou a túto na vec vzťahujúcu sa právnu úpravu (zákon o poľovníctve) v ďalších (viac ako dvadsiatich) bodoch napadnutého rozsudku aplikoval. Preto je zrejmé, že rozhodujúce pre právne posúdenie predmetnej veci boli ustanovenia aktuálneho zákona o poľovníctve. Uvedenie ustanovení zákona č. 23/1962 Zb. v bodoch 52 - 62 napadnutého rozsudku ako „relevantnej právnej úpravy“ sa síce môže javiť ako nadbytočné, keďže z týchto ustanovení nevychádzala podstata právneho posúdenia veci. Kasačný súd však konštatuje, že uvedenie týchto ustanovení (v odôvodnení napadnutého rozsudku) vzhľadom na podstatu predmetnej veci nespôsobuje jeho zmätočnosť. Správny súd tieto ustanovenia napokon aj aplikoval v komparatívno-historickom úvode právneho posúdenia. V tomto kontexte uvedenie aj predchádzajúcej právnej úpravy popri uvedení aktuálnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na vec samo osebe nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. V súdnej veci je podstatné, že správny súd pri meritórnom hodnotení podstatných právnych otázok vychádzal z aktuálnej právnej úpravy - zo zákona o poľovníctve.

54. Sťažovateľ považoval napadnutý rozsudok za nepresvedčivý a nedostatočne odôvodnený. Nepreskúmateľnosť rozsudku je daná, v prípade, ak chýbajú zásadné vysvetlenia dôvodov rozhodnutia súdu, pričom subjektívnu nespokojnosť sťažovateľa s obsahom odôvodnenia nemožno považovať za vyhovujúcu dôvodu kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Napadnutý rozsudok je síce rozsiahly, pričom v niektorých bodoch správny súd naozaj explicitne nerieši nosnú otázku súdnej veci, avšak vo svojej komplexnosti napadnutý rozsudok poskytuje jasné a zrozumiteľné odpovede na podstatné otázky, ktoré vyplynuli z prieskumu napadnutého opatrenia v zmysle žalobných námietok.

55. Ohľadom namietaného porušenia § 440 ods. 1 písm. f) SSP preto rozsudok správneho súdu netrpí nedostatkom dôvodov v takej intenzite, ktorá by opodstatňovala záver o porušení práva sťažovateľa na spravodlivý proces. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že písomné vyhotovenie rozhodnutia obsahuje vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Správny súd teda postupoval v intenciách ustanovenia § 139 ods. 2 SSP, ktoré zakladá povinnosť súdov svoje rozhodnutia

riadne odôvodniť a napadnutý rozsudok spĺňa nevyhnutné limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

VII. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

56. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

57. O trovách sťažovateľa a žalovaného rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdneho spisu nenastali, preto im kasačný súd právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Ďalšiemu účastníkovi konania kasačný súd náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal, nakoľko mu v kasačnom konaní trovy nevznikli.

58. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.